

10/11.99

Quisling: En fører for fall

Innlegg på pressekonferansen 27. oktober 1992 av Hans Fredrik Dahl

Den 16. oktober 1945 fikk den dødsdømte i celle 34 B i Møllergata 19 uventet besøk. Tre dager før var dommen fra lagmannsretten bekreftet i Høyesterett. Benådningssaken som ganske snart ville bli fremmet i regjeringen, måtte ventes å bli avslått. Quisling kunne nå telle sine dager.

I denne situasjon trådte Oslo-biskop Eivind Berggrav inn til ham i cellen.

Der sto han da, kirkefrontens leder, ansikt til ansikt med den slagne minister-president: Den seirende kristen-demokratiske åndshøvding mot den fortapte nazist; nasjonalhelten mot nasjonalskurken, i en konfrontasjon som merkelig nok har unnådd de mange Quisling-forfattere hittil.

Hvordan var møtet kommet i stand? Det står kildefast at Quisling betraktet Oslo biskop som selve den onde ånd bak nordmennenes motstand under krigen: Berggrav var for ham en ny og slettere utgave av bisp Nikolas, baglerbispen som røktet sitt kall til ulykke for landet ved å sette folket opp mot styresmakterne. «Quisling anser biskopen som selve sjelen i motstandsbevegelsen», noterte en høytstående embetsmann i tysk Sicherheitsdienst i 1943.

Året før hadde Quisling sågar gått inn for å sette Berggrav under tiltale for landsforræderi etter straffelovens § 98, ved at han ulovlig søkte å forandre rikets statsforfatning – nemlig statskirkens stilling etter vår konstitusjon. Bisper, proster og prester hadde da lagt ned sine embeter i en protest mot NS-regimet som vakte stor internasjonal oppmerksomhet, og som damet skumtuppen av den dramatiske motstandsbevegelsen som skyllet over landet denne vårvinteren 1942. Etter Quislings mening provoserte Berggravs aksjon et brudd mellom kirke og stat som burde straffes strengt.

Ministerpresidenten møtte imidlertid motstand blant sine egne. Justisministeren i den nasjonale regjering innvendte at domstolene neppe ville legge til grunn samme lovførelse som ham. Og tenk om Berggrav ble frifunnet! En prosess var alt for isikabelt. (I parentes må jeg tilføye at mange tror at rettsikkerheten i Norge var totalt opphevet i 1940–45. Det var den ikke. Men den var svak, kanskje like svak som f.eks. i Tyrkia etter militærkuppet i 1970-årene.) – Heller ikke Reichkommissar Terboven var stemt for å pikse opp uendig dramatik i kirkestriden. Både øverstkommanderende for de tyske styrker i Norge, og SS-sjefen Heinrich Himmler i Berlin, uttrykte uro for biskopens skjebne. Følgelig rådet Terboven Quisling til å følge sin justisminister og bare reagere administrativt overfor Berggrav, som ble gitt husarrest i sin egen hytte i Asker.

Quisling var for sin del misformøyd med dette utfall. Og forsåvidt med god rett. Berggrav ble jo slett ikke uskadeliggjort i og med interneringen. Han fortsatte å pleie kontakten med andre ledere i den sivile motstand. At han ikke ble dømt og straffet for all verden, kunne stimulere andre til å følge hans farlige vei – hva de også gjorde. Oslo biskops hånd og ånd kunne spores i uttallige protestaksjoner mot både tyskerne og NS gjennom hele krigen.

Men nå sto altså dramaets hovedaktører ansikt til ansikt i celle 34 B.

Berggrav grep ordet først.
– Ingen av oss vet hvilket øyeblikk vi stilles for Guds domstol, minnet han den dødsdømte om. Ansikt til ansikt med døden blir det, fremholdt han, en særlig makt i den

femte bønn i Fadervår: *Forlat oss vår skyld som vi forlater våre skyldnere.* For Guds ansikt kan vi utsette bitterheten og åpne forsoningens vei.

Mens Berggrav sa disse ord som han nøye hadde forberedt, følte han at Quisling oppfattet dem nøyaktig slik de var ment. Også han ville be om forlatelse for det som lå bak dem. Det var faktisk derfor han hadde ønsket å se den andre.

Mellom de to hovedmotstanderne var det derfor forståelse, forsoning og tilgivelse denne dag – ikke hat og hevnfølelser som i samfunnet utenfor murene.

Da Berggrav forlot Møllergata 19 hadde han alt bestemt seg for å gå videre. Han ville skrive til statsminister Gerhardsen og be om nåde for Quisling. Han sa ikke noe om det til ham i cellen. Men to dager senere gikk brevet avgårde. Biskopen formante *den unge, uerfarne statsministeren* til å tenke seg om. Quislings straffeskyld var nå en gang for alle fastlagt gjennom rettsak og dom. Å ta hans liv ville være unødvendig, for Quisling var slett ingen inkarnert ondskap som måtte uskadeliggjøres: Dessuten ville det være overilt, *for den fulle historie om krigen og okkupasjonen var ennå ikke avdekket og den dømte ville kunne ha mer å bidra med her.* På sin forsiktig måte ga biskopen uttrykk for sin prinsipielle tanke om at det ikke var *den verdslige statens rett til å råde for liv og død i fredstid.*

Det er sjelden man som historiker får lyst til å bruke ordet «høysinn» om fortidens aktører, men her er vel et slikt tilfelle.

Det er især sjelden når det gjelder Vidkun Quislings person og gjerning. For denne mannen ble i den siste fase av sitt liv – fra mai til oktober 1945 – gjenstand for en *behandling man ikke akkurat vil feste etikken «høy» til.* Jeg snakker da ikke om folks hevnfølelser og inestengte harme, som kunne være forståelig nok. Jeg snakker om *de saksbehandlerne embetsmenn.*

Rikets øverste påtalemyndighet avsto bestemt å ta Quislings utsending i hånden, da man forhandlet om overgivelsen den 8. mai, enda det er sikker kutyne i norsk politittil å ta imot enhver lovbrutes ustrakte hånd.

Lagmannen fant, da Quisling kom for retten, grunn til å *demonstrere åpenlys forkast for denne mest slagne og forhatte tiltalte som vel noen gang har stått for en norsk domstol. Spott og hån regnet over mannen i tiltaleboksen fra dommerens plass.*

Og midt under rettsforhandlingene, rett før han selv skulle avgå sin forsvarstale, ble Quisling *underkastet medisinske eksperimenter* som i dag må anses *livstruende*, og som i alle fall ikke hadde noe med *behandling å gjøre.* Det er ikke usannsynlig at *legene simpelthen ødela hans hjerne de to døgnene på Rikshospitalets nevrologiske avdeling*, da ivrige professorer ville undersøke om en mulig svulst kunne ha forårsaket det han antok var en personlighetsforandring hos tiltalte. Jod ble sprøytet inn i hovedpulsåren på halsen før røntgenografering av hjernehelmen, i tillegg til de bildene som ble tatt etter at det var blåst luft opp i pannen gjennom ryggsøyelens hulrom. *Hva skulle vel han med en hjerne, var holdningen blant de eksperimenterende medisinerne.* Resultatet ble at Quisling tidvis talte i villelse da han skulle forsvare seg i retten noen dager senere. Han holdt på å besvime og forhandlingene måtte avbrytes.

Noen av talene til Quisling er påfallende og frastøtende antisemittiske. Også denne siden av hans idéprofil hører med i bio-

grafien, naturligvis. Ja, i dag er det naturlig å legge særlig vekt på antisemittismen, mer enn han ville gjort selv, for vi er jo ikke ferdige med dette. Og den kan som andre forhold med hell studeres ut fra talene – hva som sies og ikke sies.

Dette bringer meg til et vanskelig spørsmål. I går for 50 år siden, mandag 26. oktober 1942, ble de norske jødene arrestert, og noen uker senere ble de deponert over Østersjøen med transportskipet Donau. Hva viste Quisling om det som ventet dem? Jeg er kommet til at han ikke kjente til hva som foresto, og at han hadde sine egne grunner for å tro på SS' forsikringer om at også jødene fra Norge ville bli satt til jordbruks- og husflidsarbeid i reservater i Polen og Ukraina. Men jeg har også funnet fra andre kilder at fra og med våren 1943 gikk det rykter blant ministre og partitillitsmenn om at jødene fra Norge var likvidert. Quisling må ha hørt disse ryktene, han som andre. Men han trodde ikke på dem. I dette var han ikke alene, dessverre.

Det opptrer mange personer i denne biografien. Man kan vel tenke seg hvem som dukker opp oftest, ved siden av Quisling selv: Adolf Hitler.

Forholdet mellom Quisling og Hitler er et ledemotiv i boken. Det er et forhold som hittil har blitt nokså ulikt vurdert. Mye av *okkupasjonslitteraturen* i Norge går som en selvfølge ut fra at Hitler anså Quisling som en dum streber eller en komisk narr, en lakei han ikke kunne ta alvorlig. Forskjellige episoder i okkupasjonsårene har vært tolket som at Hitler stadig har gitt Quisling en korreks, en kilevink, satt ham på plass, og så videre – mens Quisling har logret og klynket og forsøkt seg påny.

Jeg finner ikke egentlig kildebelegg for dette. Tvert imot tyder materialet på at Hitler etter måten *verdsatte Quisling høyt.* «Der Führer høyaktet Quisling», forsikret sjefen i Rikskanselliet under Nürnbergprosessen etter krigen. Det kan diskuteres hvor langt Hitler var i stand til å nærme slike følelser. Men i denne retning gikk de faktisk. De idéer nordmannen bar fram for ham – om hvordan krigen i Øst skulle vinnes, hvordan okkupasjonspolitikken burde legges an i Vest, eller freds slutningen etter krigen ordnes over hele kontinentet – de var da heller ikke naive hugskott fra en outsider, og ble slett ikke oppfattet slik av Hitler. Quislings ideer var tvert imot delt av flere sentrale riksembetsmenn, ministre eller hele etater i Tyskland. At Hitler la dem til side, skyldtes ikke at de kom fra Quisling. De ble lagt til side fordi de ikke passet i hans resept.

Krig først, så politikk – det var Hitlers resept. Han måtte vinne Russland før han kunne tenke på resten av Europa. Quisling – og mange andre – mente at krigen ikke kunne vinnes uten gjennom politikk – ved politiske løsninger ved siden av de militære. Hvis den tyske krigføring ikke ble lagt an på mest mulig samarbeid, ville befolkningens reise seg og man ville som Quisling sa, *få en europeisk samling* av en helt annen art enn Hitler forestilte seg; nemlig en samling

mot Tyskland. Hitlers vei, slik den tegnet seg stadig tydeligere fra høsten 1942, førte slik sett til fortapelsen for dem alle.

At de likevel holdt ut – bortsett fra attentatmennene den 20. juli 1944, da – hører til nasjonalsosialismens eiendommelige autoritets- og innflytelsesforhold, og er et generelt fenomen i perioden. Quisling tenkte mange ganger på å trekke seg fra samarbeidet med Hitler. Hver gang ble han stående. De personlige møtene med Hitler spilte inn her – håndtrykket, de høytidelige løftene, de intens størrende øyner; Hitlers berømte magnetisme som heller ikke den blyge prestesønnen fra Telemark kunne sies å unnslipe, selv om han slett ikke var av dem som lot seg dupere mest. Jeg har lagt vekt på å følge disse møtene – til sammen ti fra desember 1939 til januar 1945, antallet litt avhengig av hvordan man regner – så nøye som mulig. De gir omrisset av den politikk som var mulig å føre.

Jeg vet at noen vil synes jeg er «for snill» med Quisling. Og det er klart at hvis man i utgangspunktet mener at han prinsipielt og på alle punkter skal fordømmes, da bør man ikke utsette seg for ergrelsen ved å lese denne bok. Mange vil nok også la det være.

Men hvis man som jeg mener at Quisling bør få samme behandling som en hvilken som helst annen partifører eller statsminister – at han bør vurderes for hva han ønsket å oppnå, og for om han lyktes eller mislyktes i dette, og hvordan han i dette tedde seg som politiker og menneske – da kan man kanskje gi ham sjansen til å følge denne biografien.

Den ender som kjent i knall og fall. Men selv i 1945 var det altså noen som snakket om tilgivelse (som nå i 92). Flere innflytelsesrike mennesker var imot å skyte Quisling – jeg nevner Johan Scharffenberg, i tillegg til Berggrav – ja imot dødsstraffen i det hele. *Rettsoppgjøret var slett ikke så ukontroversielt* som mange senere har trodd. Fortiden er gjerne mer nyansert og komplisert enn forestillingene om den etterpå.

Det gjelder i alle fall den mann som her er blitt biografert. Takk for oppmerksomheten.

art. nedkorta